

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Alina Kamińska (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Sławomir Wołosik
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Izabeli Sadowskiej-Rejterada

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2023 r.

sprawy **S. D.**

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II K 42/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 1476 zł, w tym 276 zł podatku VAT tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 207/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II K 42/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>apelacja obrońcy oskarżonego S. D.:</p> <p>I.art.438 pkt 1 k.p.k. – przypisanie oskarżonemu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy materiał dowodowy, przy ewentualnym uznaniu winy oskarżonego, pozwala jedynie na przypisanie mu czynu z art. 292§ 1 k.k.;</p> <p>II. art. 438 pkt 2 k.p.k. – naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., i art. 409 k.p.k. co dotyczy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oceny wyjaśnień oskarżonego i osób współoskarżonych w sprawie, a mianowicie L. Ł., T. M., K. P. poprzez niezasadne odmówienie im wiarygodności, - uznanie za mało istotne z punktu widzenia tej sprawy zeznań świadków J. W. i B. J.,, - uznanie opinii sporządzonych przez biegłych z zakresu slangu narkotykowego i fonoskopii za pełne, kompleksowe i 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

fachowe, chociaż zawierały dużo nieścisłości i niejasności, a opinia fonoskopijna sporządzona została bez wykorzystania próbek głosowych zabezpieczonych na rozprawie,

- odstąpienie od wznowienia przewodu sądowego, co spowodowało nie rozpoznanie wniosku obrońcy oskarżonego L. Ł. w zakresie zgłoszenia pytań do biegłego z zakresu fonoskopii;

III. art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dokonaniu ustaleń w zakresie dotyczącym S. D. poprzez wypełnienie rozumowania Sądu niewątpliwie niekorzystnymi domniemaniami i dowolną oceną materiału dowodowego nie uwzględniającą zasad wiedzy i doświadczenia życiowego;

IV. art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, w sytuacji gdy postępowanie w sprawie miało charakter poszlakowy, nie ustalono ponad wszelką wątpliwość roli, jaką tenże oskarżony miałby odgrywać w procedurze opisanym w akcie oskarżenia, a także pominięcie wszelkich okoliczności osobistych i zdrowotnych odnośnie tego oskarżonego, które winny wpłynąć na złagodzenie kary w przypadku uznania jego winy;

- wszystkie zarzuty niezasadne.

Obszerne pismo zatytułowane „apelacja” złożył S. D.. Kwestionując opinię sporządzoną przez biegłego z zakresu fonoskopii, a przede wszystkim podnosząc, iż w sposób nieuprawniony biegły ten posłużył się materiałem porównawczym w postaci nagrania jego przesłuchania, z dnia 28 lutego 2019 r., które zostało zarejestrowane za pomocą

kamery vide, co w jego ocenie nie pozostawało bez wpływu na treść wydanej opinii, jak też zarzucając Sądowi, iż nie uwzględnił jego wniosku o przesłuchanie A. O. - funkcjonariuszki policji sporządzającej stenogramy rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej oraz wniosku o ponowne przesłuchanie świadka M. L., które winno nastąpić z udziałem biegłego psychiatry, w konkluzji wniósł o uniewinnienie go od przypisanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

apelacja prokuratora :

- art. 438 pkt 4 k.p.k.
- rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności i kary grzywny oraz niezastosowanie wobec oskarżonego nawiązki na cel zapobiegania i zwalczania narkomanii, podczas gdy charakter czynów, stopień zawinienia, motyw działania oskarżonego, rodzaj naruszonego dobra prawnego, postawa procesowa oskarżonego, właściwości i warunki osobiste, przy fakcie karalności oskarżonego, w tym za przestępstwa narkotykowe uzasadniają orzeczenie kary w znacznie wyższym wymiarze – zarzut niezasadny.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

co do apelacji obrońcy oskarżonego S. D.;

Wydanie prawomocnego wyroku wobec oskarżonych L. Ł. (wyrok skazujący), K. P. (wyrok uniewinniający) i T. M.

(umorzenie postępowania z uwagi na śmierć oskarżonego), w sytuacji gdy procedowanie sądów podlegało kontroli w ramach postępowania kasacyjnego z przyczyn oczywistych ogranicza zakres niniejszych rozważań. Sąd Apelacyjny orzekający w tym postępowaniu związany jest bowiem zapatrywaniami Sądu Najwyższego, który uwzględniając kasację wywiedzioną przez urząd prokuratorski, uchylił wyrok Sądu II instancji, mocą którego oskarżony S. D. został uniewinniony od popełnienia czynu przypisanego przez Sąd Okręgowy w Suwałkach.

Tym niemniej ,odnosząc się do zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym autorstwa adw. M. S. :

ad. I. nie znajduje żadnego uzasadnienia na gruncie obowiązujących regulacji prawnych postulat ewentualnego zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 292§ k.k. Naruszenie reguł obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi penalizowane jest odnośnymi przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i stanowisko skarżącego w tej materii jest co najmniej niezrozumiałe;

ad. II. i III. wbrew supozycjom skarżącego dokonując oceny materiału dowodowego Sąd I instancji nie uchybił wymogom art. 7 k.p.k. i ocena ta, w zakresie dotyczącym S. D. ,nie jest dotknięta błędem dowolności, a opiera się na zasadach wiedzy, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w tym doświadczenia sali sądowej przy rozpoznawaniu tej kategorii spraw. Uwzględniając prawomocność wyroku w wyżej

omówionym zakresie, podkreślić należy, iż Sąd kierując się tymi dyrektywami zasadnie odmówił przymiotu wiarygodności S. D. negującemu swój udział w inkryminowanym zdarzeniu, jak i stanowisku prezentowanemu w tym zakresie przez pozostałe osoby współoskarżone w sprawie. W tej materii zasadnie oparł się na treści komunikatów z zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych prowadzonych przez S. D. z L. Ł. i analizie połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonymi istotnym dowodem wspomagającym czyniąc pozyskaną na etapie postępowania sądowego opinię biegłego z zakresu fonoskopii. Abstrahując od bezspornego faktu, iż opinia ta miała jedynie charakter dowodu pomocniczego wszelkie próby zdezwuowania jej wartości, przy użyciu argumentów przywołanych w skardze jawią się chybionymi, co też należy odnosić do stanowiska prezentowanego przez oskarżonego D.. Podnosząc zarzut niepełności i niejasności tej opinii skarżący koronnym argumentem w tej materii czyni brak szczegółowej metodologii badań i uchybienia natury formalnej, które wiąże z zaniechaniem wykorzystania przez biegłego „ próbek ”głosów oskarżonych pobranych w trakcie rozprawy sądowej i zastąpienie ich wcześniej pobranymi (nagrania video uzyskane w trakcie przesłuchania oskarżonych w charakterze podejrzanych na etapie postępowania przygotowawczego). Tymczasem uważna lektura kontestowanej opinii nie daje podstaw do takiego wnioskowania (k.2995 – 3016). Abstrahując, iż biegły w sposób wyjątkowo czytelny i obrazowy przedstawił sprawozdanie z przeprowadzonych badań wyjaśniając, co legło

u podstaw uznania ,że w odniesieniu do zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można stwierdzić, że rozmówcami byli oskarżeni, w tym oskarżony S. D. – tak co do nagrań k.2991 v.- 2992 v., nadużyciem jest twierdzenie, aby w procesie opiniowania został pominięty materiał porównawczy pozyskany na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 r. (vide str. 4/5 opinii).

Omawiając przedmiotowe zagadnienie należy mieć na uwadze, że jeżeli organ procesowy dysponuje próbką głosu uzyskaną w inny sposób niż przy aktywności oskarżonego, w trakcie pobierania materiału porównawczego za jego zgodą np. głosem zarejestrowanym w trakcie jego przesłuchania i o ile nie zachodzi wątpliwość, że dowód ten pochodzi od danej osoby, nie ma przeszkód natury procesowej aby ten dowód mógł być wykorzystany do dalszych badań specjalistycznych, jako materiał porównawczy. I taki stan rzeczy zaistniał w realiach niniejszej sprawy, co jednakże żadną miarą nie narusza prawa oskarżonego do obrony, a daje podstawę do przyjęcia , iż opiniujący biegły dysponował znacznie bogatszym materiałem porównawczym, co minimalizowało ryzyko pomyłki, a umożliwiło identyfikację rozmówców. W aspekcie wyżej poczynionych uwag, w sytuacji gdy w skardze, a pierwotnie i w stanowisku obrońcy oskarżonego L. Ł. brak było rzeczowych argumentów optujących za uznaniem, że przedmiotowa opinia nie spełnia kryteriów z którymi ustawodawca wiąże był art. 201 k.p.k. stanowisko Sądu I instancji

nie uwzględniające wniosku o dalsze uzupełnianie postępowania dowodowego w tym zakresie jawi się ze wszech miar trafnym. Taką też ocenę należy poczynić i w odniesieniu do postulatu dopuszczenia dowodu z zeznań A. O. – funkcjonariuszki policji sporządzającej stenogramy rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej. Rozmowy te zostały bowiem odtworzone w toku procesu i to nagrania tych rozmów, stanowiły źródłowy materiał dowodowy, a oskarżeni uczestnicząc w rozprawie dysponowali niczym nieograniczoną możliwością ustosunkowywania się do zarejestrowanych treści.

Za równie nieskuteczne należy uznać zastrzeżenia związane z opinią biegłego z zakresu kryminologii, przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego. Opinia ta również wszechstronnie odnosi się do postawionego zagadnienia, a odwołanie się do bogatej praktyki orzeczniczej w tzw. sprawach narkotykowych utwierdza jedynie zasadność wniosków wyprowadzonych przez biegłego J. W. (2), który w tym obszarze dysponuje wieloletnią praktyką co do znaczenia określeń, którymi posługują się osoby przekazujące zakamuflowane komunikaty dotyczące narkotyków. (vide k.1154 -1159,2860 – 2861v.). Padające w trakcie tych rozmów zwroty i wyrażenia są charakterystyczne dla środowiska osób funkcjonujących w „branży narkotykowej”, co też potwierdza wieloletnia praktyka orzecznicza.

Stąd też, w nawiązaniu do analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania, zasadną pozostaje konkluzja, że:

- po pierwsze rozmowy, które prowadził S. D. z L. Ł. w związku z ich wspólnym wyjazdem do Niemiec i Holandii w listopadzie 2017 r. związane były z poszukiwaniem źródeł zakupu i z zakupem środków odurzających i substancji psychotropowych, które miały być przewiezione transportem zorganizowanym przez L. Ł. (samochód marki I. – kierowca T. M.) – rozmowa z 22 listopada z godz. 13.20, kiedy L. Ł. pyta D., czy coś już kupił (chodzi o narkotyki), a następnie rozmowa z godz. 13.25 kiedy są wymieniane informacje na temat związany z nabyciem narkotyków, a S. D. wypowiada słowa „ bo ja chcę razem do ciebie się dorzucić”, L. Ł. „no a nie możesz mi dowieźć?”, S. D. „Dobra, to wyślij mi ten adres, to wyślij mi adres tego hotelu ok?”, oraz rozmowa z godz. 13.34 S. D. do L. Ł. „ no dobra L., to tak zrobimy, że ja do ciebie do tego”, a L. „ ale ty możesz przyjechać, kupić te ciuchy (narkotyki – opinia biegłego) sobie i możesz mi to podrzucić wiesz, jak masz zamiar też”, S. D. „ no ja na pewno ci podrzucę, ja na pewno dzisiaj ci podrzucę, a powiedz mi tylko ile ja tam”,

- po drugie, z zarejestrowanych rozmów i wiadomości tekstowych oraz analizy kryminalistycznej połączeń telefonicznych, wynika że pomiędzy godz. 19. 40 a godz. 21.21 w miejscowości G. na parkingu przy barze, na rogu ulicy (...) doszło do spotkania S. D. z L. Ł. (wymiana wiadomości SMS -owych z godz. 19.29, 19.30, 19.36, 19.40 związanych ze zlokalizowaniem się w tym miejscu). Logika faktów wskazuje, że w tym czasie doszło do przekazania partii narkotyków zakupionych przez S.

D. celem ich przewiezienia do Polski samochodem I.. Rzeczą logiczną bowiem, w aspekcie wyżej przytoczonych rozmów pozostaje, że jedynie ten cel przyświecał temu spotkaniu, zwłaszcza jeśli się zważy, że S. D. był zainteresowany jak najszybszym powrotem do Niemiec, co wybrzmiało w rozmowie z godz. 13.25, „...ja muszę być na ósmą z powrotem tam w Niemczech”, a zatem oczywistym jest, iż w innym przypadku do spotkania takiego by nie doszło. Jednocześnie odwołanie się do treści rozmowy z dnia 25 listopada z godz. 19.09 – 19.14 prowadzonej przez L. Ł. z S. D., a więc już po uzyskaniu przez Ł. wiadomości o zatrzymaniu T. M. z transportem narkotyków, w czasie której to rozmowy informuje o tym fakcie oskarżonego w sposób jednoznaczny dowodzi, iż transportem tym była też przewożona partia narkotyków zakupiona przez S. D.. Rzeczą zasadną pozostaje zacytowanie fragmentów tej rozmowy, które w sposób jednoznaczny potwierdzają udział oskarżonego S. D. w inkryminowanym zdarzeniu; L. Ł. do S. D. „ ...ty tam nie było za dużo”, „tak jak gadałeś, czy było inaczej”, S. D. „ nie , no tam troszeczkę więcej było, a co?, L. Ł. „muszę się zrywać bo, musimy się zrywać bo on padł”. Następnie, kiedy rozważają zaistniałą sytuację pada stwierdzenie - L. Ł. „... powiem ci, tak naprawdę to tylko no nikt nie wiedział tylko ja, ty... no nie ma , no niemożliwe żeby takiego chłopca wiesz, ktoś zatrzymał wiesz...”, co jednoznacznie definiuje zaangażowanie finansowe i logistyczne S. D. w ten przemyt. Dodatkową poszlaką potwierdzającą zasadność wyżej przedstawionego stanowiska jest też odwołanie się do czynności przeszukania

pojazdu marki I. i materiału poglądowego z oględzin środków narkotycznych zabezpieczonych w tym pojeździe. Dowody te wskazują, że część narkotyków zapakowana była w wyraźnie odmienny sposób, co uzasadnia ustalenie, iż był wykonywany łączny ich transport, który obejmował również i partię narkotyków zakupionych przez oskarżonego D..

- po trzeciej rozmowa z dnia 22 listopada z godz.23.39 prowadzona przez S. D. z użytkownikiem numeru (...) o danych R. P. nie pozostaje w związku z partią narkotyków przesłanych transportem zorganizowanym przez L. Ł. do Polski, ani też nie pozostaje w związku ze spotkaniem odbytym we wcześniejszym okresie czasu, co też potwierdza rozmowa z L. Ł. z 25 listopada 2017r. (o czym wyżej).

W aspekcie wyżej przeprowadzonych rozważań nie do zaakceptowania pozostaje stanowisko obrony, aby ustalenia Sądu I instancji w zakresie dotyczącym S. D. oparte były na domniemaniach. Dowody zebrane w tej sprawie układają się w logiczną całość, a oceniane z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób pewny prowadzą do uznania sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Do odmiennego wnioskowania nie mogą prowadzić i dalsze argumenty przywołane w skardze, a to dotyczące zeznań B. J. i J. W. (3), co do których Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że nie mają istotnego znaczenia w sprawie, a sam skarżący w części motywacyjnej apelacji żadnych okoliczności dotyczących się tych świadków nie podnosi, czy też odwołanie się do wydania wyroku

uniewinniającego (prawomocnego) wobec współoskarżonego K. P., co pozostaje poza oceną Sądu w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu należy podkreślić, iż to stan dowodów przekłada się na możliwość uznania sprawstwa określonej osoby i zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, sytuacja procesowa jednej osoby nie może pozostawać wyznacznikiem określającym sytuację innej. I jedynie marginalnie, odnosząc się do stanowiska oskarżonego, Sąd Apelacyjny nie dostrzega przesłanek do ponownego przesłuchania M. L.. Świadek ten był bowiem słuchany przez Sąd I instancji, który nie dostrzegł potrzeby jego słuchania w obecności biegłego psychologa, a w sytuacji gdy każda ze stron dysponowała prawem do zadawania pytań i składania oświadczeń, co do treści wypowiedzianych przez świadka postulat sformułowany przez oskarżonego S. D. w tym zakresie nakierowany jest na przedłużanie postępowania,

ad. IV. w złożonej apelacji nie sposób doszukać się jakichkolwiek okoliczności, które predysponowałyby do wyprowadzenia tezy, aby orzeczona wobec S. D. kara razila swoją surowością i to w stopniu nie dającym się do zaakceptowania , tak w odbiorze społecznym , jak i w zakresie jej indywidualnego oddziaływania. A rzeczą wręcz kuriozalną jawi się w tym aspekcie stanowisko obrońcy doszukujące się podstaw do łagodniejszego potraktowania jego mocodawcy w nawiązaniu do poszlakowego charakteru sprawy. W sytuacji gdy S. D. to osoba wielokrotnie karana, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, życiu i zdrowiu, jak też

za czyn kwalifikowany z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, o żadnym złagodzeniu kary mowy być nie może. Zwłaszcza jeśli się zważy na aktualną postawę oskarżonego, który korzystając z udzielonej przerwy w karze z uwagi na stan zdrowia, do chwili obecnej nie powrócił do zakładu karnego, ukrywając się przed wymiarem sprawiedliwości. A zatem truizmem jest twierdzenie, aby kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji była kara niesprawiedliwą, która nie uwzględnia warunków i właściwości osobistych oskarżonego.

co do apelacji prokuratora:

Nie znajduje również akceptacji stanowisko urzędu prokuratorskiego optujące za znacznym obostrzeniem kary pozbawienia wolności, jak i grzywny w ramach zarzutu opartego na treści art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie negując stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, jak też wyjątkowo nagannej postawy, którą aktualnie tenże prezentuje w związku z ukrywaniem się przed wymiarem sprawiedliwości, nie można jednakże uznać, aby kara 6 lat pozbawienia wolności nie uwzględniała wszystkich okoliczności do których odwołuje się skarga, w tym związanych z ilością narkotyków będących przedmiotem przestępstwa, jak i motywacji która, kierowała postępowaniem oskarżonego. Kara ta również w dostatecznym stopniu uwzględnia uprzednią karalność S. D., jak też spełnia swoją rolę w zakresie społecznego jej oddziaływania. Należy bowiem mieć na uwadze, że w związku z zatrzymaniem narkotyków, oskarżony nie odniósł żadnej korzyści majątkowej,

co niewątpliwie przy ocenie społecznego aspektu kary nie daje podstaw do przyjęcia, aby w sposób wyjątkowo łagodny został on potraktowany. Stan ten przekłada się również i na karę grzywny, orzekanie której w wyższym wymiarze, podobnie jak i nawiązki na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, w aktualnej sytuacji oskarżonego byłoby niecelowe, zwłaszcza że z ustaleń poczynionych na etapie postępowania przygotowawczego wynika, iż nie posiadał on majątku większej wartości, a na utrzymaniu posiadał konkubinę i dwoje małoletnich dzieci.

Wniosek

I. wniosek obrońcy oskarżonego o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu,

2. uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji (wniosek ewentualny),

3. złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności, przy jednoczesnej zmianie kwalifikacji prawnej czynu – art.292§ 2 k.k. (wniosek ewentualny)

- wszystkie wnioski niezasadne.

II. wniosek prokuratora o:

- orzeczenie kary w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 złotych każda oraz nawiązki na cel zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 40. 000 złotych – niezasadny.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Stanowisko sądu odwoławczego w zakresie złożonych wniosków determinowane jest treścią wyżej przeprowadzonych rozważań i nie zachodzi potrzeba powielania argumentacji przywołanej przy okazji komentowania zarzutów podniesionych w skargach.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymano w mocy co do ustaleń faktycznych, sprawstwa i winy oskarżonego, subsumpcji prawnej ustaleń i wymiaru kary.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Pomimo ogólnikowej argumentacji przywołanej w części motywacyjnej wyroku podzielić należało stanowisko Sądu I instancji, iż stan dowodów legitymował do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu spenalizowanego treścią art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy, przy jednoczesnej pełnej	

akceptacji wymiaru kary, która realizuje ustawowe zasady wyrażone w treści art. 53 k.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu rozstrzygnięto posiłkując się w drodze analogii wysokością stawki minimalnej określonej przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (§ 11 ust. 2 pkt 5).</p> <p>Kierując się treścią art. 624§ 1 k.p.k. należało zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p>
7. PODPIS	